ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **L. V.,** zast. JUDr. Pavlem Nastisem, advokátem se sídlem Sokolská třída 936/21, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. DSH/18482/2015/Már, č. j. MSK 89375/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 7. 2017, č. j. 18 A 7/2015 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, ze dne 29. 5. 2015, č. j. SMO/193861/15/DSČ/Fra (dále také „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

[2] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 14. 1. 2015 v 19.28 hodin řídila v Ostravě - Zábřehu po ulici Plzeňské

(před Feronou ve směru jízdy od ulice Mariánskohorské k ulici Horní) osobní motorové vozidlo Škoda Fabia RZ X, přičemž v obci překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravním značením B 20a na 70 km/h nejméně o 58 km/h, kdy jí jako prokazatelně nejnižší hodnota naměřené rychlosti byla zjištěna rychlost ve výši 128 km/h. Stěžovatelka uvedeným jednáním porušila § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Zároveň byla zavázána k zaplacení nákladů správního řízení částkou ve výši 1 000 Kč. Žalovaný snížil uloženou pokutu na 5 000 Kč a zákaz činnosti na 6 měsíců.

[3] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka důvodnosti omluvy stěžovatelky z ústního jednání nařízeného na den 27. 5. 2015.

[4] Krajský soud po obsáhlé rekapitulaci skutkového stavu a příslušné právní úpravy uvedl, že stěžovatelka byla k jednání nařízenému správním orgánem I. stupně řádně a včas předvolána, s tím, že se jednalo již o třináctě nařízené jednání ve věci jejího přestupku. Správní orgán I. stupně akceptoval omluvy z dvanácti předchozích nařízených jednání, ze kterých se stěžovatelka omluvila totožným rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti č. C 2286342 a lékařskou zprávou.

[5] Omluvu z neúčasti na jednání ze dne 27. 5. 2015 považoval krajský soud za včasnou, nikoli však za důvodnou, neboť z lékařské zprávy MUDr. J. ani z přiloženého rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nevyplývalo, nakolik nepříznivý je její zdravotní stav, tj. zda jí skutečně nedovoluje účast na jednání před správním orgánem.

[6] Z výslechu stěžovatelky provedeného dne 20. 7. 2017 bylo zjištěno, že ke dni 27. 5. 2015 byly jejími praktickými lékařkami MUDr. J. B. a MUDr. P. J., která vystavila lékařskou zprávu ze dne 26. 5. 2015. Podle lékařské zprávy nebyla stěžovatelka ze zdravotních důvodů schopna účasti na jednání nařízeném prvostupňovým orgánem dne 27. 5. 2015, konkrétně z gynekologických důvodů, podrobila se operaci, měla horečky a motala se jí hlava. Pracovní neschopnost jí byla ukončena někdy v roce 2016, přičemž přesné datum si již nepamatovala. Záznamy o jejím zdravotním stavu i o problémech, které měla ve dnech 26. 5. 2015 a 27. 5. 2015 jsou v její zdravotní dokumentaci u praktické lékařky. Měla teploty 38 – 39°C a byla sotva schopna dojít na toaletu. Na opakovaný dotaz krajského soudu, zda dává souhlas s vyžádáním své zdravotní dokumentace pro provedení znaleckého posudku, uvedla, že nikoli. Jde podle ní o lékařské tajemství a nechce, aby jej úřady věděly.

[7] Z lékařské zprávy vyžádané krajským soudem od Moje Ambulance a.s., MUDr. P. J., soud zjistil, že stěžovatelka byla práce neschopna od 10. 2. 2015 a dne 26. 5. 2017 (pozn. soudu – správně r. 2015) byla u ní na kontrole, kdy měla akutní horečnaté onemocnění, proto jí vystavila potvrzení, že není schopna ani úředního jednání do 15. 6. 2015.

[8] V předvolání k ústnímu jednání na den 27. 5. 2015 byla stěžovatelka velmi podrobně poučena o náležitostech případné další omluvy z neúčasti na jednání. Bylo v něm výslovně sděleno, že správní orgán dosud uznal všechny její omluvy doložené rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, avšak poznamenal, že z tohoto potvrzení nevyplývá, že by byla hospitalizována nebo jiný důvod, který by jí skutečně a prokazatelně

neumožňoval pohyb a znemožňoval jí dostat se na místo nařízeného ústního jednání. Správní orgán v poučení také uvedl, že nebude považovat za řádnou omluvu předložení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti či doklad o ambulantním vyšetření, pokud nebude obsahovat sdělení lékaře, že se jedná o onemocnění bránící v osobní účasti při ústním jednání, včetně přesného popisu, jak se toto onemocnění projevuje, v čem přesně spočívá a jakým způsobem znemožňuje stěžovatelce se jednání účastnit. Tím měla být vyloučena účelovost a zneužití jejího práva na omluvu z ústního jednání.

[9] S přihlédnutím k obsahu lékařské zprávy MUDr. P. J. ze dne 26. 5. 2015 dal krajský soud za pravdu žalovanému, že tato zpráva uvedené náležitosti omluvy nesplňovala, neboť v ní bylo pouze uvedeno, že *„není schopna práce ani úředního jednání*". Krajský soud se neztotožnil s názorem stěžovatelky, která považovala uvedení dalších informací ohledně svého onemocnění za nepřiměřený zásah do osobní sféry. Správní orgán oprávněně požadoval pro případnou další omluvu předložení lékařského vyjádření ohledně důvodu znemožňujícího stěžovatelce se dostavit k nařízenému ústnímu jednání. Tuto informaci lékařská zpráva neobsahovala. Stěžovatelka měla trvat na tom, aby lékařka požadované informace do zprávy uvedla, případně lékaře předložit předvolání k ústnímu jednání, kde byly dané instrukce ohledně důvodnosti omluvy jasně uvedeny.

[10] Prvostupňový orgán objasnil důvod svého požadavku (vyloučení účelovosti a zneužití práva na omluvu z ústního jednání), proto nelze požadovaná sdělení považovat za šikanózní a nepřiměřená, či je vnímat jako zásah do soukromí stěžovatelky. Neobstojí ani tvrzení, že lékař je povinen chránit informace ohledně zdravotního stavu pacienta, neboť v daném případě tyto informace mohla MUDr. J. do zmíněné zprávy se souhlasem stěžovatelky a v jejím zájmu uvést.

[11] V zájmu objektivizace zdravotního stavu stěžovatelky ke dni 27. 5. 2015 a její schopnosti účastnit se úředního jednání v daný den, byla se souhlasem stěžovatelky vyžádána výše citovaná lékařská zpráva MUDr. P. J. V ní je uvedeno pouze to, že stěžovatelka dne 26. 5. 2017 *„měla akutní horečnaté onemocnění*".

[12] Krajský soud v zájmu doplnění dokazování viděl jako potřebné vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví posudkového lékařství, kterým by mohla být objektivně zodpovězena otázka, zda skutečně stěžovatelka z hlediska zdravotního stavu dne 27. 5. 2015 nebyla schopna úředního jednání před prvostupňovým orgánem. Nutno podotknout, že přibrání znalce za účelem vyšetření zdravotního stavu namítala v žalobě pro případ pochybností také stěžovatelka. V průběhu řízení však opakovaně nedala souhlas krajskému soudu s vyžádáním své zdravotní dokumentace a tedy ani s ustanovením znalce pro účely vypracování znaleckého posudku. Zdůvodnila to lékařským tajemstvím a tím, že nechce, aby úřady tyto informace viděly a věděly.

[13] Se zřetelem k výše uvedenému a v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), dospěl krajský soud k závěru, že omluva stěžovatelky z jednání prvostupňového orgánu konaného dne 27. 5. 2015 neměla náležitosti důvodné omluvy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), což je patrné již z rekapitulační části rozsudku (str. 4), kde je uvedeno, že důvodem zrušení předchozího rozsudku bylo pouze nedostatečné odůvodnění. Jak ovšem plyne ze zrušujícího rozsudku NSS, důvodů bylo podstatně více (odkazy na závěry rozhodnutí, které se týkalo případu se zcela odlišným skutkovým stavem; nedostatečné odůvodnění žalobních námitek; pouhá citace právní argumentace stěžovatelky bez vypořádání).

[16] Opětovně bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť krajský soud postupoval v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud měl snahu si obstarat nové důkazy, a to konkrétně lékařskou zprávu MUDr. J., výslech stěžovatelky a znalecký posudek z oboru zdravotnictví. Navíc, pokud takto postupoval, evidentně z provedeného dokazování vyvodil nesprávné skutkové a právní závěry, čímž postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a porušil stěžovatelčino právo na spravedlivý proces.

[17] Skutečnosti uvedené v lékařské zprávě (akutní horečnaté onemocnění) potvrdila během výslechu i sama stěžovatelka. Během výpovědi ještě upřesnila, že měla teplotu 38 až 39°C provázenou nevolností a točením hlavy. Krajský soud však z takto zjištěného stavu nepochopitelně dovozuje, že její zdravotní stav ke dni ústního jednání u prvostupňového orgánu nebyl objektivizován, k čemuž by byl potřeba znalecký posudek, přičemž k vyžádání své zdravotní dokumentace nedala stěžovatelka souhlas. Za této důkazní situace je nepochybné, že se nemohla daného ústního jednání zúčastnit a soudem požadovaný znalecký posudek by byl zcela nadbytečný. Krajský soud dává najevo, že lékařskou zprávu považuje za nevěrohodnou, aniž by ovšem, byť jedinou větou, v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, z jakého důvodu.

[18] Co jiného soud potřebuje vědět než to, že trpěla akutním horečnatým onemocněním? Není přeci podstatné, jakou diagnózu měla. Zda měla horečku z důvodu gynekologických potíží, angíny, chřipky či vytrhnutého zubu.

[19] Z jednání nařízeného na den 27. 5. 2015 se řádně a včas omluvila, přičemž k omluvě přiložila potvrzení pracovní neschopnosti č. X vystavené MUDr. J. B. spolu s lékařskou zprávou ze dne 26. 5. 2015 vystavenou MUDr. P. J. V ní je jasně uveden závěr ošetřujícího lékaře, že není schopna práce ani úředního jednání, čímž bylo jasně určeno, že se nemohla jednání u prvostupňového orgánu zúčastnit.

[20] Z obsahu omluvy a příloh je zřejmé, že měla snahu požadavku prvostupňového orgánu vyhovět, avšak sama nemůže nijak ovlivnit to, co lékařka napíše do lékařské zprávy, neboť tu vystavuje lékař, který ji podepisuje a za její obsah nese odpovědnost. Pacient není oprávněn lékaři přikazovat, co má být ve zprávě uvedeno. Stěžovatelka požádala lékařku o sepsání lékařské zprávy (což už samo o sobě je pro lékařku zatěžující a nadbytečné), nedokáže si představit, že by jí ještě měla diktovat, co přesně do zprávy měla napsat. Tvrzení soudu, že měla lékařce předložit předvolání k jednání a trvat na

konkrétním obsahu lékařského potvrzení, jsou zcela odtržená od reálného života a nerespektují odpovědnost lékaře, zda pacienta shledává způsobilým zúčastnit se úředního jednání či nikoli.

[21] Pokud by ji prvostupňový orgán poučil tak, že stěžovatelka sama je povinna ve své případné další omluvě uvést, že se jedná o onemocnění, které jí brání v osobní účasti u jednání, včetně přesného popisu projevu onemocnění a jak vylučuje možnost její účasti na jednání, nepochybně by tak učinila a tuto omluvu by napsala. Takto však orgán nepostupoval a trval pouze na předložení lékařské zprávy. Tento postup považuje za šikanózní a nepřiměřený, neboť zasahuje do jejího soukromí a osobní sféry.

[22] Je logické, že lékařka neuvádí podrobný chorobopis pacienta a podrobný popis nemoci v lékařské zprávě určené úředníkovi, který nemá lékařské vzdělání a není kvalifikován k posuzování takových informací. Podstatný je pro něj pouze závěr lékaře ohledně způsobilosti pacienta k účasti na ústním jednání. Lékař je navíc povinen dbát na ochranu důvěrných informací týkajících se zdravotního stavu pacienta a neposkytovat je v míře větší než nezbytně nutné. Referent na úřadu není povolán k činění závěrů, zda je stěžovatelka natolik nemocná, aby se jednání mohla či nemohla zúčastnit. Naopak by měl úřad akceptovat závěry lékařské zprávy, které mu byly předloženy.

[23] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil k dalšímu řízení prvostupňovému orgánu.

[24] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Poté se soud zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil proto, že z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, a proto takové rozhodnutí vyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jednalo se o klíčovou právní argumentaci z hlediska účastníka, na níž byl postaven základ žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádání se s touto argumentací konstatoval, že je nesprávná, avšak neuvedl, v čem (tj.

v jakých konkrétních okolnostech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

[28] Následně soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Namítanou nepřezkoumatelnost neshledal.

[30] Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, jak byl Nejvyšším správním soudem zavázán, neboť při vypořádání námitek odůvodnil, v čem spočívala jejich nesprávnost, což byl také jediný zrušující důvod v původním řízení.

[32] K věcnému posouzení tj. řádností omluvy ze dne 26. 5. 2015 NSS ze spisu ověřil, že stěžovatelce bylo dne 13. 2. 2015 prvostupňovým orgánem doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízeného na 25. 2. 2015. Dne 23. 2. 2015 byla správnímu orgánu doručena omluva z účasti spolu s rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti X vystaveným od 10. 2. 2015. Správním orgánem byla tato omluva uznána. Dne 5. 3. 2015 jí bylo doručeno další předvolání k ústnímu jednání na 23. 3. 2015 s desíti alternativními termíny (všechny v průběhu března a dubna 2015), které byly koncipovány tak, že nebude-li se moci v uvedený termín k ústnímu jednání dostavit a omluva bude správním orgánem akceptována, stanoví náhradní termín ústního jednání, ke kterému ji předvolává. Ze všech jedenácti termínů se stěžovatelka omluvila doložením téhož rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a správním orgánem byla omluva ve všech případech akceptována.

[33] Dne 16. 5. 2015 bylo stěžovatelce opětovně doručeno předvolání k ústnímu jednání, a to na 27. 5. 2015 s 31 alternativními termíny (od května do srpna 2015). Stěžovatelka byla v každém předvolání k ústnímu jednání řádně poučena, v posledně jmenovaném předvolání byla poučena navíc o tom, že z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nevyplývá skutečnost, že by byla hospitalizována či jiný důvod, který by jí skutečně a prokazatelně neumožňoval pohyb, a tedy znemožňoval dostavit se na místo nařízeného jednání. Ne každá dočasná pracovní neschopnost může bránit v účasti na ústním jednání. V případě další omluvy nebude předložení téhož rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti dostatečnou omluvou, pokud nebude obsahovat sdělení lékaře, že se jedná o onemocnění, které brání v osobní účasti při ústním jednání, včetně přesného popisu, jak se toto onemocnění projevu, v čem přesně spočívá a jakým způsobem konkrétně vylučuje

možnost účasti na jednání, aby byla vyloučena účelovost a zneužití práva na omluvu z ústního jednání. Pokud tímto nastíněným či jiným přesvědčivým způsobem vážnost svého důvodu k osobní neúčasti stěžovatelka neprokáže, nebude další omluva tohoto charakteru akceptována za řádnou.

[34] Správnímu orgánu byla dne 26. 5. 2015 doručena další omluva z nařízených jednání spolu s týmž rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti a lékařskou zprávou vystavenou MUDr. P. J. (odlišná lékařka od lékařky vystavující rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti) s tvrzením *„výše uvedená je v dočasné pracovní neschopnosti od 10. 2. 2015, není schopna práce ani úředního jednání – platnost zatím do 15. 6. 2015“*. Tuto omluvu správní orgán neakceptoval. Nevyhodnotil ji jako řádnou, a proto v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vedl ústní jednání bez účasti stěžovatelky.

[35] Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Jen taková omluva poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Možnost omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

[36] Ze spisu plyne, že stěžovatelce bylo uznáno dvanáct omluv, přičemž až třináctá nebyla akceptována. Právní úprava omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného z přestupku, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že opakované omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tomu tak nestalo, je zcela na místě po obviněném z přestupku, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to, pokud možno, předem. Uznal-li již v řízení správní orgán obviněnému z přestupku několik jeho omluv a tím mu vyšel v jistém ohledu vstříc, lze u následných omluv uplatit striktnější požadavky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 - 60).

[37] Hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, totiž provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Omluvu obviněného z přestupku je nutno posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu celého správního řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 - 32, ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99).

[38] Stěžovatelka se mýlí, tvrdí-li, že nebyla řádně poučena o možných způsobech omluvy. Z poučení uvedeného v předvolání ze dne 6. 5. 2015 jasně vyplývá, že nebylo nutné dokládat pouze lékařské potvrzení, ale neschopnost účastnit se ústního jednání bylo možné doložit i jiným přesvědčivým způsobem.

[39] Správní orgán nepožadoval podrobný chorobopis, ale vylíčení skutečností, na základě kterých by bylo seznatelné, že skutečně není schopna se účastnit nařízeného jednání. Postačilo popsat např. projevy nemoci (horečka, průjem, křeče, mdloby, aj.), což je v souladu s judikaturou NSS, ze které plyne: „[P]*ředpokladem je, že omluva je odůvodněna vážným důvodem (tj. důvodem, který přítomnost osoby u jednání prakticky znemožňuje) a tento důvod je konkretizován a doložen. Požadavek konkretizace a doložení tvrzených důvodů nepřítomnosti je v této souvislosti zcela opodstatněný, protože jedině jeho prostřednictvím může soud ověřit, zda jde o skutečnou nepřítomnost z omluvitelných důvodů nebo o nepodložené tvrzení účastníka řízení, jehož účelem má být oddálení rozhodnutí ve věci*“ (viz např. rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 4 As 190/2017 - 24). V doručené lékařské zprávě byla uvedená jedna holá věta, ze které nelze vyčíst žádné důvody vedoucí k rozhodnutí o pracovní neschopnosti, projevy nemoci, či způsobu, který jí zamezuje v účasti na jednání.

[40] Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy leží na osobě, která omluvu podává. Bylo proto věcí stěžovatelky, aby doložila důvody omluvu ospravedlňující (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29). Stěžovatelka však své důkazní břemeno, i přes výslovné poučení prvostupňovým orgánem, neunesla. Prvostupňový orgán věc mohl projednat v souladu se zákonem bez její účasti, což krajský soud správně vyhodnotil.

[41] Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud považoval dodanou lékařskou zprávu za nevěrohodnou. Uvedl však, že z ní nebylo možné určit, nakolik byl zdravotní stav stěžovatelky nepříznivý, tj. zda jí skutečně nedovoloval účast na jednání před správním orgánem. Soud poznamenává, že možnost prokázání důvodnosti dané omluvy znaleckým posudkem zamezila sama stěžovatelka, neboť přesto, že v žalobě sama provedení znaleckého posudku navrhovala, nedala následně krajskému soudu souhlas s vyžádáním své zdravotní dokumentace, na základě které by bylo možné znalecký posudek provést.

[42] Během jednání před krajským soudem bylo doplněno dokazování v souladu s § 77 s. ř. s. Soud se souhlasem stěžovatelky provedl její výslech, a to konkrétně k jejímu zdravotnímu stavu v rozhodném období a současně si s jejím souhlasem vyžádal zprávu o jejím zdravotním stavu k datu 27. 5. 2015. Zjišťování skutečností se v obou případech vztahovalo ke dni 27. 5. 2015, krajský soud tedy zjišťoval skutkový a právní stav, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, což je v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., nikoli v rozporu s ním, jak tvrdí stěžovatelka. NSS neshledal žádné porušení stěžovatelčina práva na spravedlivý proces.

[43] Nad rámec rozhodovacích důvodů pro úplnost soud uvádí, že v souladu s rozvrhem práce Nejvyššího správního soudu, na dobu od 1. 1. 2017, byla kasační stížnost směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu vydanému po předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci přidělena tomu soudci, který byl soudcem zpravodajem v předchozím řízení o kasační stížnosti. O věci proto rozhoduje senát v původním složení, a

to i přesto že 2. změnou rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu (na rok 2017), ze dne 2. 10. 2017, byl do devátého soudního oddělení přeřazen soudce JUDr. Tomáš Rychlý, o čemž byla stěžovatelka poučena.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[45] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[46] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu